

Demografické stárnutí dle standardních a alternativních ukazatelů ve vybraných státech Evropy a jejich regionální diferenciaci na úrovni NUTS2

Abstrakt

Demografické stárnutí populace je často označováno jako fenomén 21. století. Nicméně se jedná o přirozený proces, který sami více či méně vědomě ovlivňujeme. Stárnutí populace je totiž výsledkem zlepšování zdravotního stavu populace a obecného zvyšování kvality lidského života, které započaly již v průběhu 18. století v rámci demografické revoluce. Nynější obavy o udržitelnosti národních sociálních systémů v souvislosti se stárnutím populace jsou samozřejmě na místě, ale tyto obavy vychází ze standardních charakteristik věkové struktury, které často používají fixní věkovou hranici vstupu do poslední etapy života. Avšak s prodlužováním lidského života se přirozená hranice stáří mění. Alternativní ukazatele stanovené na základě konceptu prospektivního věku nejsou založeny na počtu let, které daná osoba již prožila, nýbrž na počtu let, které daná osoba pravděpodobně ještě prožije. Práce porovnává vývoj standardních a alternativních ukazatelů v Česku, Švédsku a Německu v letech 2000–2013 a soustředí se též na regionální diferenciaci na úrovni NUTS2 ve vybraných regionech severní, západní, východní a jižní Evropy.

Klíčová slova: prospektivní věk, alternativní ukazatele, demografické stárnutí, regionální diferenciaci, Evropa